

deraf følger. Så reelt forholder det sig sådan, at landsstyret ikke tør gå ud og møde den færøske vælger med ønsket om løsrivelse.

Man havde en folkeafstemning på dagsordenen, men da en meningsmåling ikke var til landsstyrets fordel, blev den pludselig taget af dagsordenen igen. Man var bange for det resultat, en sådan folkeafstemning tilsyneladende ville give. Men hvad bør et landsstyre gøre, hvis det ikke tør møde sine egne vælgere? For mig at se sidder landsstyret i øjeblikket med noget, der ligner et falsk mandat.

Ser vi på statsministerens redegørelse, så siger han, at det er det færøske folk, der til syvende og sidst afgør det fremtidige tilknytningsforhold til Danmark, og at regeringen er rede til at forhandle den løsning, det færøske folk nu engang vælger. Det er da en udmelding, der kan bruges til noget meget konstruktivt, og det er da meget sandsynligt, at et kommende landsstyre vil få denne her sag sat på det rigtige spor igen med fremdrift og perspektiver.

Statsministeren siger, at man nu vil gå i gang med at forhandle bloktilskuddet for finansåret 2002. Jeg synes, at det er en fornuftig beslutning kun at tage ét år med i denne forhandlingsrunde, således at et nyt landsstyre næste forår kan forhandle en bloktilskudsaftale for en eventuel ny 3-års-periode.

Jeg har noteret mig, at statsministeren har udtrykt sin skepsis over, at landsstyret ønsker at placere bloktilskuddet i en økonomifond, da meningen med bloktilskuddet er noget helt andet end at opsamle kapital. Jeg har forståelse for dette synspunkt, og jeg mener også, at landsstyret bevidst prøver på at provokere med denne fuldstændig overflødige udmelding omkring økonomifonden.

Men vi kan da fuldt tilslutte os ideen om en økonomifond, der kan virke stabiliserende i en meget svingende færøsk økonomi, en økonomifond, der kan sikre, at mulige olieindtægter også kan være et aktiv for kommende generationer, og jeg vil gerne understrege betydningen af, at vi på Færøerne lægger pengene til side, når konjunkturerne er med os. Vi har i dag, og vi har i nogle år haft et økonomisk opsving. Det er et opsving, som næppe kender sin lige. Med fiskeriet er det gået utrolig godt i en lang periode, samtidig med at fiskepriserne har nået ukendte højder.

Men vi skal dog huske på, at vores økonomi er en monoøkonomi, der kun har det ene betydningsfulde ben at stå på: fiskeriet. Og med fiskeriet ved vi, hvordan det kan gå. Det kan hurtigt skifte, dels på grund af naturens luner, dels på grund af faldende markedspriser, hvor vi i begge tilfælde står fuldstændigt hjælpeløse.

Under alle omstændigheder er det fornuftig politik i ethvert samfund og specielt i et fiskerisamfund, at man lægger penge til side til år med lavkonjunktur, som vi med historisk sikkerhed ved vil komme.

Dernæst vil jeg påpege, er der også er tale om et bloktilskud, som i sagens natur betyder, at det er Lagtinget, der til syvende og sidst afgør, hvordan disse penge skal bruges.

Jeg er aldeles ikke uenig med landsstyret om, at det selvfølgelig skal være vores helt klare målsætning at blive økonomisk selvstændige, dvs. uafhængige af det årlige bloktilskud. Jeg er sandelig heller ikke uenig med landsstyret i, at vi må stræbe efter at tage ansvar for vores eget samfund. Men der er dog meget, der tyder på, at landsstyret baserer sine bestræbelser for økonomisk uafhængighed på, at den nuværende højkonjunktur vil fortsætte i al evighed.

Jeg føler dog samtidig behov for at påpege den trussel, der ligger i, at man går fra økonomisk afhængighed af det danske statstilskud til måske økonomisk afhængighed af de kræfter, der med den voksende globalisering nu også vinder indpas på Færøerne, nemlig multinationale selskaber, der allerede nu viser stor interesse for færøsk fiskeri, færøsk opdræt og også en mulig færøsk olieindustri.

Jeg har utallige gange givet udtryk for, at hele spørgsmålet omkring forholdet mellem Færøerne og Danmark er langt mere nuanceret, end debatten ofte udtrykker. Det er ikke et enten-eller-spørgsmål. Det er ikke et sort/hvidt billede med to løsningsmodeller: enten fortsat statssamhørighed eller en løsrivelse. Der findes adskillige løsningsmodeller, hvor kun vores politiske vilje og handlekraft sætter begrænsninger.

Der kan listes mange modeller op, men desuden har vi mulighed for at gå helt nye veje. Der kan etableres en nyskabelse i form af en løsningsmodel, som ikke er set før. Hjemmestyreløven var unik og ikke en kendt ordning før 1948. Min politiske påstand har længe været og er fortsat, at det er op til os selv, færinger og danskere, at finde den løsning, som netop passer til vores forhold. Så hvad med at pege på perspektiverne? Hvad med at vise lidt opfindsomhed?